

Tajna društva

TAJNA DRUŠTVA

VLADARI SVETA

Nik Harding

BEOGRAD
2006

Naslov originala
The Secret Societies - Nick Harding

© Copyright na prevod za Srbiju

IP BABUN

Sva prava objavljivanja za Srbiju zadržava Babun.

Izdavač: Babun

Prevod: Goran Bojić

Lektura: Ana Bešlić

Štampa: Lukaštampa, Beograd

Tiraž: 1000

Prvo izdanje

2006

ISBN 86-83737-42-X

*„Posvećeno uspomeni na Stiva Redvuda
Koji je odveć rano pao na svom putu... Nedostajaćeš nam.“*

Za XTC i njihovu muziku, hvala vam, momci. Karlu Saganu, Ričardu Dokinsu, Majklu Šermeru i Džejm-su Rendiju hvala što su mi pokazali put u ovom svetu opsednutom demonima. Hvala ti Mo – što si naprosto bila tu. Hvala Majku Gatselu i našim sastancima uz pivo u Delfinu i Šonu Martinu koji je gledao eksploziju toaleta u Kanu. Hteo bih takođe da zahvalim i Niku Renisonu za njegovo alhemijski vešto vladanje tekstom.

Sadržaj

Uvod	9
Tajna društva	19
Napomena autora	21
Asasini	23
Bilderberška grupa	27
Boemski gaj	35
Čudna bratija	40
Društvo Džona Birča	42
Društvo trgovaca preduzetnika	43
Garduna	45
Gnostici	49
Illuminati	57
Karbonari	64
Katari	68
Kju Kluks klan	70
Klub paklenog ognja	72
Kraljevski prepotopski red bizona	79
Kult Abramelina	82
Kult crne majke	85
Kult Mitre	86
Lobanja i kosti	93
Mafija	99
Malteški vitezovi	101
Masoni	104

Odabrani od Jupitera Gromovnika	110
Oltarci	111
Opus dei	113
Ordini	118
P2	120
Red anđela pauna	123
Red himalajskih učitelja	124
Rozenkrojceri	125
Ruski kastratori	131
Sionski priorat	138
Sufiji	141
Sveti vem	143
Tagovi	146
Trijade	150
Visoko sveštenstvo Tebe	153
Vitezovi svetog Kolomba	154
Vitezovi templari	156
Zlatna zora	162
Ostala tajna društva	166
Zaključci	168
Bibliografija	175
Na internetu	177

Uvod

*„Među nama, to je ono što zovu
Pulčinelinom tajnom”
Maska, II, 12*

U ljudskom društvu, tajna udruženja su postojala hiljadama godina. U određenom smislu je naziv „tajna društva“ pogrešan, pošto su ona često veoma javna. U stvarnosti su to društva čije su tajne očigledne, ali često baš te navodne „tajne“ privlače najviše pažnje. Ono što uznemirava većinu ljudi je pretpostavljeni uticaj na društvo koji imaju te organizacije i njihov odnos prema demokratskim procesima. Da li su takve strepnje opravdane? Da li Slobodni zidari (masoni) zaista vladaju svetom? Ako vladaju, kako se to uklapa u način na koji grupa Bilderberg gleda na stvari? Da li je ideja novog svetskog poretka nešto što se uklapa u planove Društva lobanje i kostiju ili je ona jedini razlog postojanja Iluminata? Da li svi oni hoće da vladaju svetom? Ako je tako, da li se odvija skriveni, svetski rat u kome svako

tajno društvo nastoji da učvrsti svoj položaj na račun drugih? U nekoliko zemalja, tajna društva su nezakonita. U okviru Evropske unije, na primer, u poljskom ustavu stoji da su ona zabranjena. Da li su Poljaci u pravu? Da li te prevashodno muške organizacije zaista žude da dominiraju svetom? Da li one manipulišu medijima i ispiraju mozak svetskoj populaciji? Ili su to samo privatni klubovi u kojima se istomišljenici mogu sastati da razgovaraju i uživaju u prijatnim večerima u međusobnom druženju?

Nema sumnje da je ovde na delu želja da se bude član društvene elite, a to je nešto što svi ljudi osećaju u određenom periodu svog života. Postoji želja da se odvoji od „prosečne mase“ ili da se pripada nečem veoma posebnom, a ona je povezana sa verovanjem da će pripadnost jednoj takvoj eliti doneti bogate nagrade, novčane ili druge. Jedna kritika upućena masonima, na primer, kaže da su oni poslovni klub u kome se sklapaju ugovori i gde vlada pravilo „počeši me po leđima, pa ću počestati i ja tebe“. Pa opet, ako je to glavna primedba koja se može uputiti masonima, zašto se na takav način ne kritikuju organizacije kao što je, na primer, Lionski klub? On nije tajni, ali će i njegovi članovi, kao i masoni, izaći jedan drugom u susret da bi se uzajamno pomogli. Zar ne čine sve grupe istu stvar? Šta je to kod masona i drugih tajnih društava što izaziva gnev ljudi sa strane i što ih razlikuje od običnih društvenih grupa?

Stvar je u tome što sve te grupe tvrde da poseduju tajno znanje koje ne poseduje niko drugi. Sve tvrde da

poseduju neki oblik istine. Sve tvrde da su „odabrane“, dok one koji im ne pripadaju, neposvećene, smatraju autsajderima i neznabošcima, koji ne znaju šta je „stvarnost“ ili su slepi za nju. Sve imaju ceremonije inicijacije, od uzvišenih do uznemiravajućih, koje omogućavaju posvećenima da osećaju da su se upustili u nešto posebno. U tim ceremonijama postoji elemenat pročišćenja kojim se „odbacuje“ stari svet, a ulazi u novi. U tom novom svetu, članovi mogu postati upućeni u tajnu mudrost – jedinu tajnu mudrost koju vredi znati.

Često je ta takozvana tajna mudrost samo način da se zaokupi pažnja novoprimljenih – sredstvo da se zbune čula, podstakne posvećenost i zadrži pažnja posvećenika. Šušvalo se da vitezovi templari znaju gde se nalazi blago Solomonovog hrama, a pripisivalo im se i da čuvaju tajnu Svetog Grala. Stvarnost je bila manje očaravajuća, ali je čar nepoznatog ono što ta tajna društva čini psihološki privlačnim. Ljudi misle da ti redovi možda imaju i više tajnog znanja i još dramatičnijih informacija koje, u zavisnosti od pogleda na svet ili religijskih ubeđenja, mogu da iznenade, razljute, uzbune, pa čak i zaprepaste javnost. Klasična „tajna“ takve vrste – koja je popularizovana u knjigama kao što su „Sveta krv, Sveti Gral“ Linkolna, Bejdženta i Lija i „Da Vinčijev kod“ Dena Brauna – glasi da Isus nije umro na krstu, a da se Marija Magdalena, njegova žena, koja je nosila njegovo dete, preselila na jug Francuske.

Naravno, ti aspekti tajnih društava zasnovanih na judeohrišćanskim verovanjima preovladavaju u Evropi,

Srednjem Istoku i u Severnoj Americi. U drugim delovima sveta takve priče imaju malo ili nikakvog značaja. Tonge, na primer, imaju svoje tajne, ali njihove tajne ne obuhvataju delovanje Isusa Hrista niti bilo koje dinastije koju je on ustanovio ili nije ustanovio u drevnoj Galiji.

Kod tajnih društava uvek je prisutan faktor kontrole, a prisutna je i duboko usađena ideja o moći. Najčešće su „tajne“ koje ona čuvaju samo su paravan za spoljašnji svet „neupućenih“, a njegova svrha je da sakrije potrebu za moći i kontrolom. Tajna društva namerno oko sebe stvaraju auru misterije. Oni promovisu razliku između „mi“ i „oni“, između „prosvetljenih“ i „neznabožaca“. U njihovim očima nije toliko „znanje moć“, već je „skriveno znanje moć“. O tome da li je to skriveno znanje zakonito ili ne, može se diskutovati, ali je u većini slučajeva ono prazno i ništavno.

Ako je znanje moć, onda je tajno znanje još veća moć. Na primer, i šamani i „vešte“ žene (veštice) imali su svoje tajne u kulturi bronzanog doba. Kovači su bili ljudi sa velikim skrivenim znanjem, i mada su često bivali gurnuti na marginu društva, njihove su se veštine uvek tražile i duboko poštovale. Međutim, njihova moć se mogla izmeriti. Kovači su detaljno poznavali rad sa metalom. „Vešte“ žene su razumele lekoviti potencijal sveta prirode. Obe profesije su posedovale tajne koje su u velikoj meri pripadale stvarnom svetu. Mogu li se i tajna društva pohvaliti time?

Šta određuje da li je neko društvo tajno ili ne? Na primer, opšte je mišljenje da je B'nai B'rith jedno tajno društvo, ali da li je ono to zaista? Da li je to samo jedna svetska organizacija jevrejskog naroda ili, kako bi neki, koji su na strani hrišćanstva, hteli da nas ubede - ona ima svoju tamnu stranu? Činjenica je da je, uprkos kritici, B'nai B'rith samo jedna društvena organizacija koju je u Njujorku 1843. osnovalo dvanaest nemačkih emigranata. Da li Bilderberška grupa iza zatvorenih vrata definiše ekonomsku strategiju za vladajuću desničarsku elitu, kako veruju neki levičari? Ako je tako, zašto na njenim sastancima učestvuju stranke svih političkih boja? Kako se šire takvi mitovi? Kako to da savršeno ne-dužne organizacije izlaze na glas da se bave svakojakim jezivim aktivnostima?

Da li su ta pogrešna tumačenja greške samih tih društava ili su posledica načina na koji ih mi vidimo? Da li ona služe kao podloga za naše sopstvene strahove i nesigurnosti? Ako osećamo da se sve urotilo protiv nas, onda je više nego lako poverovati da nešto deluje iza kulisa, nešto skriveno što nas guši i ugnjetava. Često naši sopstveni strahovi daju težinu moćima tajnih društava, a u mnogim slučajevima, sama ta društva namerno zloupotrebljavaju naše strahove. Tajna društva i moći koje im pripisujemo odražavaju bazični ljudski strah od kontrole i ugnjetavanja.

Najveći broj kritičara tajnih društava potiče iz religioznih krugova, i oni primećuju svakakve nebožanske aktivnosti koje ugrožavaju njihovu hrišćansku ideologi-

ju. Često se pretpostavlja da su aktivnosti koje se odvijaju unutar posvećenih zidova loža, hramova i svetišta dela đavola ili Satane. U izvrsnom delu Rona Džonsona „Tajni vladari sveta“ vidi se da su paranoični hrišćani ti koji misle da je pad društva neminovan zbog „opakih“ aktivnosti tajnih organizacija. U sve to se ubacuje i stara besmislica o svetskoj jevrejskoj zaveri – da su tajna društva delo Ziona, koji je đavolski upro da sruši sve što je sveto i bogobojažljivo. Ali, i levica ima sopstveni plan, pa često optužuje masone, Bilderberšku grupu ili Boemski vrt da su nedemokratske, elitističke i suštinski desničarske organizacije koje preskaču državne zakone i teže da uspostave novi svetski poredak.

Ono što privlači ljude da postanu članovi tajnih društava jeste to što novoprimiteljima omogućavaju da se osećaju posebno, kao deo istaknute elite, odvojene od mase običnih ljudi. U određenom smislu, ulazak u tajno društvo nije mnogo drugačiji od dečijih tajnih pećina ili pridruživanja uličnim gangovima koji u većini slučajeva od novih članova traže da učine nešto smelo, prođu neko „krštenje“, da bi tako zaslužili poštovanje starih članova. Ljudski je želeći da se bude član neke elitne grupe, manjine, posebno kod muškaraca. Društvene strukture, kao što su npr. golf-klubovi, pokazuju to dovoljno jasno. Reklamne agencije sve vreme igraju na tu kartu. One nas nagovaraju – budite deo nečeg posebnog, budite drugačiji, imajte nešto što niko drugi nema.

Drugi veliki mit o tajnim društvima jeste da ona poseduju „veliku tajnu“ ili „velike tajne“. U stvarnosti, šta bi

te sveobuhvatne tajne mogle da budu? Jedna tajna koja se često pominje je, kao što smo već pomenuli, ta da je Isus (Jehošua ben Jozef, da ga nazovemo onako kako se najverovatnije zvao) ili preživeo raspeće ili uopšte nije bio razapet, već se oženio Marijom i imao decu. Da li se to može nazvati tajnom? Ili je to samo mogućnost koja bi mogla da bude ili ne bude istorijski tačna? Jedine prave „tajne“ su one koje nauka tek treba da otkrije, a kad ih otkrije, ne postaju svojina neke elite, već su dostupne svima. U tajnim društvima, ideja o velikoj tajni je šargarepa na štapu – psihološko sredstvo da se održi lojalnost i potčinjenost. U širem društvenom okruženju, zamisao da grupe kao što su vitezovi templari poseduju neku veliku tajnu pre ima veze sa našim očekivanjima i našom željom za misterijom nego sa stvarnošću organizacije koja je u pitanju. Svuda gde postoji neka tajna i nešto nepoznato, mi imamo nagon da popunimo tu prazninu bilo kojim brojem lažnih pretpostavki.

Još jedna kritika tajnih društava, ozbiljnija od kritike da se ona pretvaraju da poseduju skriveno znanje koje nemaju, jeste da ona deluju nezakonito. Najjednostavnije to prikazuje često prepričavana priča o policajcu koji zaustavlja auto koji je prebrzo vozio, ali vidi da je za upravljačem član njegove lože. Kratko mu namignuvši, kaže vozaču da nastavi svojim putem. (Zar se ne bi isto dogodilo i kada bi se dva obična prijatelja našla u toj situaciji?) Važnije od ovoga je česta teza da Društvo lobanje i kostiju priprema buduće lidere SAD i preko njih postiže globalnu moć. Ali, to više govori o moći i novcu

nego o mahinacijama nekog tajnog društva. Novac je moćniji od bilo kog zaveta. Da li moćnici gladni nafte manipulišu narodom zbog svog tajnog društva ili zbog svojih bankovnih računa? Pre će biti da je zbog ovog drugog. Sva vernost tajnim društvima odlazi u vetar kad Mamon pozove. Kao što je napisao Milton u „Izgubljenom raju“: „Njegovi pogledi i misli uvek su bili naniže okrenuti, više se diveći bogatstvu nebeskog pločnika, kovanom zlatu, nego osobi božanskoj i svetoj...“

Verovatnije je da je uzrok uspeha tajnih društava strah – koji je duboka motivišuća sila za svako ljudsko biće. U kulturi koja se ubrzano raščlanjuje, u kojoj je na dnevnom redu nesigurnost, gde se stari poredak bori da opstane pod globalnim, ekonomskim i prirodnim pritiscima koji su van njegove kontrole, privlačna je ideja da neki oblik stabilnosti počiva u nekakvim tajnim okvirima koji su (naizgled) upleli prste u stvarnost. U često brutalnoj i gruboj stvarnosti savremene kulture, izolovani pojedinci traže utehu u višoj moći ili posebnom znanju nekog tajnog društva. Zajednički ideali omogućavaju pojedincu da se oseti kao deo grupe koja ga spremno prihvata u svoj „klan“ sve dok se drži pravila – pravila koja su potrebna da se ograniči taj isti pojedinac. Prava sloboda nadmašuje i želje i sposobnosti većine, pa u jednom društvu u kome su pravila nestala ili su se prosto nepojamno izmenila, jedno tajno društvo može da ljudima ponudi baš ono za čime tragaju – vođstvo, grupno razmišljanje, zajednička verovanja i kolektiv, ili barem druženje.

Ova knjiga ukratko opisuje najpoznatija tajna društva, od kojih mnoga cvetaju i danas, iako su se znatno izmenila od vremena kada su nastala. Osim što će pokušati da rasvetli razne organizacije kao takve, posvećujući posebnu pažnju njihovim počecima i osnovi njihove moći, ova knjiga će pokušati da objasni zašto su tajna društva tako plodna i kakva psihologija stoji u njihovoj osnovi. Zašto su ona prevashodno muška? Šta je to u tim tajanstvenim grupama što ih čini tako privlačnim? Zašto tako mnogo njih insistira da potencijalni članovi moraju da se podvrgnu ponižavanju i posebnim ceremonijama inicijacije? Koliku moć zaista poseduju u savremenom svetu? Da li zaista utiču na politiku država? Ukratko, da li zaista vladaju svetom, u šta nas ubeđuju pobornici teorije zavere? Kao deca, imali smo pećine i gangove; kao odrasli, imamo lože i tajna društva.

Ono što je zajedničko svim tajnim društvima:

Tvrde da poseduju tajno znanje

Tvrde da su „jedini istinski“ čuvari tog znanja

Tvrde da je to tajno znanje jedina vrhunska istina

Tvrde da imaju dugu istoriju – ponekad od pradavnih vremena – ali u svim slučajevima su ovakve tvrdnje neosnovane

Često ih progone oni koji nisu njihovi članovi – obično crkva, koja se plaši „nebožanskih puteva“

Optužuju se da imaju skriveni plan da potkopaju čovečanstvo

Elitistička su

Njihove ceremonije inicijacije uključuju ritualnu smrt – koja podrazumeva prelazak iz starog u novi život

Kunu se na vernost / imaju tajne pozdrave i metode prepoznavanja

Prete svojim članovima teškim posledicama ako obećane tajne

Često imaju nekog harizmatičnog vođu ili vodeću figuru koja tvrdi da je „mesija“ ili reinkarnacija mesije

Teorije zavere često se bave njima

Neretko se služe svojom vidljivom moći da u široj zajednici izazovu strah i određen stepen strahopoštovanja

Nemaju pravih tajni, osim svojih rituala inicijacije i metoda uzajamnog prepoznavanja

Tajna društva

*„Znam da je to tajna
Jer se o njoj šapuće svuda...“*

Viljem Kongriv

Napomena autora

Ograničen prostor onemogućava nam da ovde obradimo sva tajna društva koja su postojala, ali smo obradili najpoznatija. Organizacije kao što su SS i Tonton Makut (Tontons Macoute, privatna policija haićanskog diktatora Fransoa Duvaljea, prim.prev.) su izostavljena jer su one, mada poseduju neke karakteristike tajnih društava, prevashodno bile tajne policije.

Asasini

Asasini behu fanatični ogranak tajne muslimanske sekte zvane ismaili, čija su ezoterička učenja zastupala ideju da su sva dela moralno ambivalentna, što je asasinima omogućilo potpunu slobodu u ponašanju. Reč „assassins“ (atentatori, prim.prev.) je, naravno, ušla u engleski jezik u značenju „ljudi koji su spremni da ubijaju iz religioznih i političkih razloga“. Dok su bili na vrhuncu moći, asasini su predstavljali tajnu organizaciju koja je svima ulivala veliki strah. Asasin je mogao da se godinama pretvara pre nego što bi napao svoj cilj, a često bi se i sprijateljio sa žrtvom davno pre nego što bi je ubio. Oni su širili strah jer je izgledalo da imaju oči i uši svuda, a metodi su im im bili krajnje nemilosrdni.

Početakom 11. veka ovu organizaciju je osnovao Hasan Ibn Sabah, šiitski musliman iz Korasana. On je proučavao ismailićansko učenje u Nišapuru i od tamošnjih religioznih vođa stekao je dobro razumevanje nji-

hovich tajnih znanja, da bi se na kraju uspeo na jedan od najviših položaja u njihovoj organizaciji. Ali, u Kairu se žestoko posvađao sa ismailićanskim vođama i morao je da napusti Egipat i preko Alepa i Damaska ode u Persiju. Tamo je okupio sledbenike i 1090. krenuo da osvoji planinsku tvrđavu u Alamutu. Tamo je osnovao sektu koja se nije mnogo razlikovala od ismailićana i usvojila je mnogo od njihovog učenja, ali sa dodatnim metodom upotrebe raznih tehnika ubijanja protiv svih neprijatelja.

Poglavar ovog reda bio je apsolutni vladar *šeik al džebal*, ili starac sa planine. Njemu su bili potčinjeni *dai al kirbal*, ili veliki priori, a potom *dai*, ili priori. Na četvrtom nivou bili su *refici (refik)* koji su bili pomoćnici sa delimičnim znanjem određenih aspekata tog kulta, a ispod njih bili su *fedavi*, ili *fedai* (posvećenici) veliki neinicirani, koji su ipak bili posvećeni cilju te organizacije i slepo su slušali naređenja starca sa planina. Pre nego što bi fedavije poslali u njihove ubilačke misije, dovodili su ih u stanje ekstaze, konzumiranjem hašiša (konoplje). Zbog toga su postali poznati kao *hašišini* ili konzumenti hašiša, pa se ta reč vremenom promenila u „assasin“ u zapadnim jezicima. *Lasik*, ili iskušenik, bio je šesti nivo ovog reda, a radnici i mehaničari sedmi, a oni su morali da se najstrože drže Korana. Za razliku od njih, iniciranima je dozvoljavana velika sloboda u religiji i oni su često smatrali da su religiozne tehnike od malog značaja.

Hasan je umro 1124, a vlast je preuzeo njegov glavni *dai*, Kia Busurg Omid. Pod njegovom vladavinom,

asasini su se učvrstili u Siriji i uskoro dokazali svoju moć ubistvom dva kalifa. Godine 1163. Hasan II je odlučio da ukine islam u asasinskoj državi. Umesto toga, pokušao je da otvori red prema spolja, prenoseći svo tajno znanje ljudima izvan kruga iniciranih. U skladu sa asasinskom tradicijom, ubio ga je njegov šurak. Njegov sin, Mohamed II, koji je vladao gvozdenom batinom, upustio se u pregovore sa krstašima, koji su ostali nedovršeni. U pokušaju da ujedini islamske snage, Mohamed se pobunio protiv Saladina i pokušao da ubije saracenskog vođu, poslavši mu tri asasina. Nije ni čudo što su za Saladina asasini postali neprijatelj broj jedan. Godine 1176, u nastojanju da jednom zauvek uništi taj kult, Saladin je okupirao njihovu teritoriju i započeo da istrebljuje stanovništvo. U strahu da će biti potpuno uništeni, asasini su sklopili primirje sa Saladinom i prestali sa pokušajima da ga ubiju.

U to vreme su stvarnu vlast među asasinima imale dve vođe, Hasan u Persiji i Sinan u Siriji. Sinan je bio nemilosrdan čovek koji je smatrao da je inkarnirani bog. Najveći deo dana stajao je na jednoj steni, odeven samo u tanku košulju, propovedajući gorljivo svoje verovanje u sopstvenu strahovitu moć.

Nakon smrti Muhameda II, njegov sin Džalaludin je povukao Hasanova naređenja da asasini ne moraju da se drže religije, i uviđajući da mogu postati moćniji ako spolja izgledaju pobožno, insistirao je na posvećenosti islamu. Proklinjući svoje prethodnike, ubedio je islamske moćnike u svoju iskrenost i oni su ga učinili prin-